

Sygn. akt VIII C 116/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 25 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 marca 2021 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) spółka z o.o. w G. kwotę 1.106,99 zł (jeden tysiąc sto sześć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 887 zł (osiemset osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
2. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotę 405,28 zł (czterysta pięć złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem tymczasowo poniesionych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego,
3. zarządza zwrot ze Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi na rzecz (...) S.A. w W. kwoty 81,92 zł (osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem pozostałej części zaliczki uiszczonej przez pozwanego w dniu 2 listopada 2020 r.

Sygn. akt VIII C 116/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 stycznia 2020 roku powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 1.106,99 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 1 października 2019 roku w wyniku zdarzenia drogowego został uszkodzony pojazd marki H. (...) o nr rej. (...) będący własnością poszkodowanych K. Ż. i J. Ż., którzy zgłosili szkodę w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Szkada likwidowana była z umowy dobrowolnego ubezpieczenia autocasco (AC) łączącej poszkodowanego K. Ż. i pozwanego. Poszkodowani zawarli z warsztatem Park Sp. z o.o. i wspólnicy Sp.k. w Ł. umowę zlecenia naprawy.

Warsztat sporządził kalkulację naprawy nr (...) z dnia 10 października 2019 roku i przed przystąpieniem do naprawy przedłożył ją zakładowi ubezpieczeń. Pozwany zweryfikował przedłożoną kalkulację, jednakże dokonał potrąceń. Warsztat wykonując naprawę przyjął, iż naprawa powinna zostać w całości wykonana według zakresu i kosztów uwzględnionych w kalkulacji. W oparciu o kalkulację warsztat wystawił na rzecz poszkodowanego K. Ż. fakturę nr (...) z dnia 28 października 2019 r. na kwotę 8.297,40 zł. Poszkodowani w dniu 8 października 2019 roku zawarli

z warsztatem naprawczym umowę przelewu wierzytelności, który z kolei w dniu 29 października 2019 roku zawarł umowę o powierniczy przelew wierzytelności z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.. W dniu 29 października 2019 roku powód wezwał pozwanego do uiszczenia brakującej kwoty odszkodowania. Pozwany w drodze postępowania likwidacyjnego w dniu 11 października 2019 roku przyznał odszkodowanie w wysokości 2.206,71 zł, tego samego dnia przyznając dopłatę do odszkodowania w wysokości 2.206,71 zł. W dniu 14 listopada 2019 roku przyznał dopłatę do odszkodowania w wysokości 1.314,70 zł, a następnie tego samego dnia przyznał kolejną dopłatę w wysokości 1.314,69 zł. Powód od kwoty za naprawę odjął kwotę 147,60 zł.

Powód wskazał, że kwestią sporną między stronami jest wysokość stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych, z uwzględnieniem której wyliczone zostały koszty przeprowadzonej naprawy pojazdu, zaś sporna różnica wynosi 899,99 zł netto (1.106,99 zł brutto).

(pozew k. 5-7)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł, iż w jego przekonaniu dotychczas wypłacona poszkodowanemu kwota odszkodowania była adekwatna do wysokości szkody powstałej w wyniku przedmiotowego zdarzenia i zapewniała możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Różnica pomiędzy wyliczonymi przez obie strony kosztami naprawy wynika z przyjęcia dwóch różnych stawek roboczo-godziny naprawy blacharsko-lakierniczej, 190 zł netto przez stronę powodową, a 130 zł netto przez pozwanego, która w ocenie zakładu ubezpieczeń jest maksymalną stawką rynkową.

(odpowiedź na pozew k. 57-58)

Na rozprawie w dniu 25 marca 2021 r. nikt się nie stawił, pełnomocnicy stron zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy.

(protokół rozprawy z dnia 25 marca 2021r. k.147)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku kolizji mającej miejsce w dniu 1 października 2019 r. uszkodzony został samochód marki H. (...) nr rej. (...) należący do K. Ż. i J. Ż.. W dniu zdarzenia przedmiotowy pojazd objęty był dobrowolnym ubezpieczeniem majątkowym autocasco, na mocy umowy zawartej pomiędzy K. Ż., a (...) S.A. z siedzibą w W., potwierdzonej polisą nr (...). Integralną częścią umowy były ogólne warunki ubezpieczenia autocasco o symbolu nr (...). Poszkodowani zgłosili szkodę stronie pozwanej, która prowadziła postępowanie likwidacyjne pod numerem (...).

(okoliczności bezsporne, kserokopia dowodu rejestracyjnego k.31-31v., polisa k. 34-34v., OWU k.35-44)

W dniu 8 października 2019 roku poszkodowany K. Ż. zawarł z autoryzowanym (...) Park Sp. z o.o. i wspólnicy Sp. k. w Ł. umowę zlecenia naprawy przedmiotowego pojazdu. W umowie przyjęto stawkę za 1 roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych w wysokości 190 zł netto. Warsztat ten dokonał naprawy przedmiotowego pojazdu.

(umowa zlecenia naprawy k. 12)

Dnia 8 października 2019 roku poszkodowany K. Ż. zawarł z Park Sp. z o.o. i wspólnicy Sp.k. w Ł. umowę przelewu wierzytelności z polisy AC poszkodowanego, na mocy której poszkodowany przelał na warsztat naprawczy wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe marki H. (...) nr rej (...) powstałą na skutek zdarzenia z dnia 1 października 2019 roku, przysługującą od (...) S.A. z siedzibą w W.

(umowa przelewu wierzytelności z dnia 8 października 2019 r. k. 18)

W dniu 28 października 2019 roku warsztat naprawczy, w oparciu o sporządzoną przez siebie kalkulację naprawy z dnia 10 października 2019 r. nr (...), wystawił na poszkodowanego K. Ż. fakturę VAT nr (...) na kwotę 8.297,40 zł, w tym stawka za 1 roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych wynosiła 233,70 zł brutto (190 zł netto).

(faktura VAT k. 13, kalkulacja naprawy k. 15-17)

Dnia 29 października 2019 r. powód zawarł z Park Sp. z o.o. i wspólnicy Sp.k. w Ł. umowę o powierniczy przelew wierzytelności w celu jej ściągnięcia z polisy AC poszkodowanego, na mocy której cedent przełał na cesjonariusza swoje wierzytelności przysługujące mu od (...) S.A. z siedzibą w W. za szkodę komunikacyjną o numerze (...) na pojeździe marki H. (...) nr rej (...) mającą miejsce w dniu 1 października 2019 r.

(umowa przelewu wierzytelności z dnia 29 października 2019 r. k. 20, zlecenie do powierniczej umowy przelewu k.19)

Pismem z dnia 29 października 2019 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania w kwocie 8.297,40 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 21)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany zweryfikował kalkulację sporządzoną przez warsztat naprawczy i wypłacił odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia z dnia 1 października 2019 roku w łącznej wysokości 7.042,81 zł, uznając stawkę za 1 roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych w wysokości 120 zł.

Za pośrednictwem poczty elektronicznej powód w dniu 19 grudnia 2019 roku wezwał pozwanego do zapłaty brakującej części odszkodowania w wysokości 1.254,59 zł w ciągu 7 dni.

Powód pomniejszył żadaną kwotę dopłaty o wartość pozostałości w kwocie 147,60 zł.

(okoliczności bezsporne, wiadomości e- mail k. 23, kalkulacja naprawy zweryfikowana przez (...) k. 45-47v.)

Wysokość stawek roboczogodziny stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi działające na terenie Ł. za prace blacharsko-lakiernicze mieszczą się w zakresie 195-240 zł netto/rbg. Średnia arytmetyczna tych stawek wynosi 207 zł netto/rbg, natomiast ich mediana to 200 zł netto/rbg.

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu H. (...) nr rej. (...) przy użyciu oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu i przy zastosowaniu stawek roboczogodzin w wysokości 200 zł netto, zgodnie z OWU AC pozwanego wynosi 8.717,83 zł brutto.

(opinia biegłego k. 76-84, opinia uzupełniająca k.128-130)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron.

Nadto Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej P. S.. Oceniając pisemną opinię biegłego sądowego wraz z pisemną opinią uzupełniającą, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wniosków, bowiem obie opinie są rzetelne, logiczne oraz w sposób wyczerpujący wyjaśniają budzące wątpliwości kwestie. Podkreślić również należy, iż jakkolwiek strona pozwana wniosła o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego celem udzielenia odpowiedzi na dodatkowe pytanie, jednakże wszelkie wątpliwości tej strony zostały w całości wyjaśnione przez biegłego w ramach pisemnej uzupełniającej opinii, której to już żadna ze stron nie kwestionowała.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 25 marca 2021 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o zobowiązanie Park Sp. z o.o. i wspólnicy Sp.k. w Ł. do przedłożenia przez ten podmiot wszystkich faktur za rok 2019 wystawionych na rzecz klienta samodzielnie płacącego wraz z dokumentacją wskazującą na wysokość zastosowanej stawki rbg, albowiem okoliczności te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w kwestii spornej - wysokości

kosztów naprawy pojazdu, w tym wysokości stawek za prace naprawcze, rozstrzygające były bowiem jedynie zapisy umowy ubezpieczenia autocasco łączące poszkodowanego z ubezpieczycielem co do sposobu ustalania wysokości odszkodowania, a także opinia biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie bezsporny między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę, zawarcie umowy dobrowolnego ubezpieczenia autocasco (w wariantcie serwisowym), co do zasady umownej odpowiedzialności pozwanego oraz zakres powstałych w wyniku kolizji drogowej uszkodzeń przedmiotowego pojazdu oraz dokonanej naprawy, a także legitymacja procesowa powoda. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia wysokości należnego od pozwanego odszkodowania z umowy ubezpieczenia autocasco wobec zweryfikowania przez pozwanego zastosowanych przez warsztat naprawczy stawek za godzinę prac blacharsko - mechanicznych i lakierniczych.

Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, przy czym przy ubezpieczeniu majątkowym, a takim jest ubezpieczenie autocasco, sprowadza się to do zapłaty określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Sposób ustalania wysokości świadczenia oraz wypłaty odszkodowania uregulowany był w ogólnych warunkach ubezpieczenia autocasco (dalej OWU), które stanowiły podstawę wzajemnych praw i obowiązków stron umowy, tj. poszkodowanego oraz pozwanego. Zgodnie z §17 ust. 1 pkt 1 OWU koszty naprawy pojazdu (w wariantcie serwisowym) ustalane były na podstawie cen części zamiennych oryginalnych zakwalifikowanych do wymiany. Stosownie do § 17 ust 2 OWU jeżeli w systemach A., E. lub DAT dostępne są części oryginalne i alternatywne lub części alternatywne pochodzące od różnych producentów, wysokość odszkodowania (...) ustala uwzględniając części o najniższej cenie. Zgodnie z § 17 ust. 3 OWU, w przypadku przyjęcia w umowie ubezpieczenia wariantu serwisowego, wysokość odszkodowania ustala się z uwzględnieniem zasad określonych w ust. 1 i 2 oraz sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub DAT, z zastosowaniem norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu; stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę działające na terenie miejsca naprawy pojazdu, cen części zamiennych ustalonych stosownie do ust. 1 i 2, cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E. lub DAT. (...) ustala odszkodowanie w sposób przewidziany w tymże ustępie pod warunkiem przedstawienia rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów. Stosownie do § 17 ust. 4 OWU w razie udokumentowania naprawy pojazdu rachunkami lub fakturami VAT, (...) weryfikuje koszty wnikające z tych rachunków lub faktur VAT pod kątem ich zgodności z zasadami określonymi w ustępie 3.

W niniejszej sprawie poszkodowany K. Ż. - poprzednik prawny powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) w warsztacie naprawczym prowadzonym przez Park sp. z o.o. i wspólnicy sp. k. z siedzibą w Ł. przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę usług blacharsko - mechanicznych i lakierniczych w kwocie odpowiednio 190 złotych netto za roboczogodzinę tych prac. Pozwany zaś ustalił należne poszkodowanemu odszkodowanie uwzględniając stawki za roboczogodziny tych prac w wysokości 120 złotych netto.

Mając na względzie powyższe konieczne zatem stało się rozstrzygnięcie, czy w związku z zapisami zawartymi ogólnych warunkach ubezpieczenia autocasco, pozwany ma prawo weryfikować wysokość stawek za roboczogodzinę prac blacharsko - mechanicznych oraz lakierniczych, odmawiając zapłaty odszkodowania w pełnej wysokości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ustalając idealną średnią wysokość stawek stosowanych w warsztatach naprawczych należałoby posłużyć się określoną metodologią, od której założeń uzależniony byłby wynik końcowy, tj.

wyliczenie wysokości takiej idealnej stawki. W przypadku umów ubezpieczenia majątkowego autocasco o sposobie kalkulacji odszkodowania ubezpieczeniowego, a więc między innymi o sposobie ustalania stawki za roboczogodzinę, kształtującej koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku - w pierwszej kolejności przesądzać winny postanowienia umowne zawarte w tym przypadku w § 17 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco. Podnieść przy tym jednakże należy, iż zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Jak wynika z definicji kodeksowej zobowiązanie ubezpieczyciela dotyczy spełnienia określonego świadczenia. Zwrot ten oznacza, iż treść umowy powinna określać co najmniej sposób ustalenia świadczenia odszkodowawczego w taki sposób, ażeby w chwili zajścia wypadku objętego ubezpieczeniem możliwe było obiektywne zweryfikowanie wysokości odszkodowania bez odwoływania się do swobodnego uznania jednej ze stron, a w szczególności swobodnego uznania strony zobowiązanej do świadczenia.

W przedmiotowej sprawie postanowienia ogólnych warunków umów nie spełniają wskazanego wyżej kryterium. Ogólnikowo sformułowane postanowienia zawarte w § 17 ustęp 3 pkt 2a ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco mówiące o ustalaniu wysokości odszkodowania m.in. "w oparciu o stawkę za roboczogodzinę ustaloną przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie województwa, w którym znajduje się ten warsztat", nie dają żadnej podstawy do wskazania sposobu obliczania takiej stawki, który dałby się ująć w ramy obiektywnie weryfikowalnej metodologii ustalania stawki za roboczogodzinę będącej podstawą kalkulacji odszkodowania. Tym bardziej zapisy takie nie mogą być podstawą do jednostronnych i arbitralnych ustaleń pozwanego zmierzających do ustalenia wyliczenia odszkodowania ubezpieczeniowego. Takie ich rozumienie powodowałoby, że de facto od woli strony stosunku zobowiązaniowego - w tym przypadku ubezpieczyciela, zależałaby wysokość umówionego świadczenia, w tym przypadku - odszkodowania. Jest oczywistym, iż taka interpretacja byłaby sprzeczna zarówno z treścią art. 807 § 1 k.c. w zw. z art. 805 k.c., jak i z treścią art. 353¹ k.c. jako sprzeczna z właściwością (naturą) stosunku zobowiązaniowego, co powodowałoby stwierdzenia nieważności takiego postanowienia na podstawie art. 58 k.c.

Jak wyżej zaznaczono nie ulega wątpliwości, iż strony dobrowolnego ubezpieczenia majątkowego mogą ustalić umownie sposób kalkulacji świadczenia odszkodowawczego, które - zgodnie z takimi ustaleniami - może nie pokrywać całości uszczerbku majątkowego ubezpieczonego. Uzgodnienie stawki za roboczogodzinę także jest poddane woli stron. Jednakże dopóki ubezpieczyciel jako profesjonalny podmiot nie określi takiego sposobu na tyle precyzyjnie, że możliwa będzie jednoznaczna weryfikacja takiej stawki w oparciu o obiektywne kryteria, postanowienia umów ubezpieczeniowych nie mogą być w tym zakresie interpretowane na niekorzyść ubezpieczonego. Podgląd ten, powszechnie akceptowany w orzecznictwie (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 28 lutego 1996 r., sygn. akt I ACr 37/96, OSA 1996/9/43, Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 9 lipca 1997 r., sygn. akt I ACA 181/97). W przedmiotowej sprawie - ze względu na zastosowanie wzorca umownego oraz ze względu na brak inicjatywy dowodowej stron - w ograniczonym zakresie możliwe było badanie zgodnego zamiaru stron w odniesieniu do sposobu ustalania stawki za roboczogodzinę prac warsztatowych. Z tego względu Sąd w tej kwestii oparł się raczej na celu umowy, którym jest niewątpliwie uzyskanie przez ubezpieczonego wyrównania uszczerbku majątkowego powstałego w wyniku zajścia wypadku objętego umową ubezpieczeniową, a dla ubezpieczyciela uzyskanie składki.

Jeżeli zatem ubezpieczony - zgodnie z procedurami przewidzianymi w ogólnych warunkach ubezpieczenia - dokonał naprawy ubezpieczonego samochodu korzystając z usług warsztatu naprawczego funkcjonującego na lokalnym rynku, to o wysokości odszkodowania powinna przesądzać stawka stosowana przez ten warsztat, jeżeli mieści się ona w przedziale cen rynkowych na danym obszarze. Taki pogląd podyktowany jest nie tylko przywołanymi wyżej argumentami, ale także faktem, iż w przypadku stawek za roboczogodzinę na rynku danych usług istnieje ich pewien przedział i niemożliwym jest arbitralne ustalenie jednej uśrednionej stawki. W obecnej sytuacji rynkowej opartej na wolności prowadzenia działalności gospodarczej wysokość tak ustalonej stawki byłaby zawsze uzależniona od metodologii przyjętej do jej wyznaczenia i dopóki metodologia taka nie znajdowałaby podstaw w postanowieniach umownych lub powszechnie obowiązujących przepisach prawa, jej stosowanie zawsze należałoby ocenić jako dowolne.

W niniejszej sprawie zatem ustalenie wysokości odszkodowania oprzeć należało na stawkach za prace naprawcze obowiązujących na danym terenie, tj. na terenie, na którym znajduje się warsztat naprawczy, w którym uszkodzony pojazd został poddany naprawie. Jak wynikało z opinii biegłego sądowego zakłady naprawcze o kategorii tożsamej z zakładem naprawczym prowadzonym przez Park Sp. z o.o. i wspólnicy Sp.k. w Ł. w okresie likwidacji szkody stosowały stawki w kwocie 195-240 złotych netto za roboczogodzinę. Średnia arytmetyczna stawek wynosi 207 zł netto/rbg, zaś ich mediana to 200 zł netto/rbg. Biegły jednoznacznie wskazał, że nie można ustalić średniej ważonej powyższych stawek z uwagi na brak danych statystycznych dotyczących liczby napraw przeprowadzonych przez poszczególne serwisy.

Powyższe zaś prowadzi do uznania, że zastosowana przez Park Sp. z o.o. i wspólnicy Sp.k. w Ł. stawka w kwocie 190 złotych netto w odniesieniu do prac blacharsko - mechanicznych i lakierniczych nie była zawyżona i mieściła się w ustalonym przez biegłego sądowego przedziale. W tych okolicznościach należne powodowi odszkodowanie wynosiło kwotę 8.297,40 zł (6.745,85 zł + 23% VAT, tj. 1.551,55 zł). Pozwany wypłacił poszkodowanemu zaś odszkodowanie w łącznej kwocie 7.042,81 zł, do zapłaty zatem pozostała kwota 1.254,59 zł. Powód pozostałą kwotę dopłaty pomniejszył o wartość pozostałości w kwocie 147,60 zł, wobec czego żądanie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Mając na uwadze powyższe na podstawie przywołanych wyżej zapisów ogólnych warunków umowy ubezpieczenia autocasco oraz art. 805 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.106,99 z wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty (termin naliczania odsetek nie był kwestionowany przez pozwanego).

O roszczeniu odsetkowym powoda Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociaż by opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Natomiast zgodnie z treścią art. 817 § 1 i § 2 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, gdyby jednak wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Skoro pismem z dnia 29 października 2019 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania w kwocie 8.297,40 zł, to żądanie zasądzenia dochodzonej pozwem kwoty od dnia 26 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty, zasługiwało w całości na uwzględnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł natomiast zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanego jako strony przegrywającej na rzecz powoda - jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania w kwocie 887 zł. Na koszty te składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270 złotych ustalone w oparciu o przepis § 2 punkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 300), kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 500 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

W zakresie obowiązku zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych pokrytych ze środków Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w postaci wydatków związanych z opiniami biegłego w łącznej wysokości 405,28, Sąd postanowił na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) pobrać powyższą kwotę od pozwanego.

Sąd na podstawie art. 84 ust. 1, 2 i art. 80 ust. 1 u.k.s.c., zwrócił na rzecz pozwanego kwotę 81,92 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.